

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

15 aprilie 2010*

În cauza C-485/08 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 11 noiembrie 2008,

Claudia Gualtieri, cu domiciliul în Bruxelles (Belgia), reprezentată de P. Gualtieri și M. Gualtieri, avocați,

recurentă,

cealaltă parte în proces fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de domnul J. Currall, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

* Limba de procedură: italiana.

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano, președinte de cameră, domnii E. Levits (raportor),
M. Ilesič, J.-J. Kasel și M. Safjan, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,
grefier: domnul R. Grass,

având în vedere procedura scrisă,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea
avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

- ¹ Prin recursul formulat, doamna Gualtieri solicită anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 10 septembrie 2008, Gualtieri/Comisia

(T-284/06, denumită în continuare „hotărârea atacată”), de respingere a cererii prin care aceasta solicita instanței menționate:

- anularea deciziei Comisiei Comunităților Europene din 5 septembrie 2005 prin care i se refuză dreptul de a beneficia de diurna în cuantum de 107,10 euro, precum și de indemnizația lunară în cuantum de 321,30 euro;

- anularea deciziei din 30 ianuarie 2006 prin care Comisia a respins reclamația acesteia împotriva deciziei din 5 septembrie 2005;

- anularea tuturor comunicărilor lunare ale Comisiei referitoare la determinarea indemnizațiilor de subzistență datorate reclamantei;

- în principal, obligarea Comisiei să îi plătească indemnizațiile pe care reclamanta le consideră ca fiindu-i datorate, aceasta începând cu 1 ianuarie 2004, ținând seama de majorarea cuantumurilor indemnizațiilor respective ca urmare a intrării în vigoare a Deciziei C(2004) 577 a Comisiei din 27 februarie 2004 de stabilire a normelor privind experții naționali detașați pe lângă Comisie, ulterior a Deciziei C(2005) 872 din 22 martie 2005 de modificare a acestei Decizii C(2004) 577;

- în subsidiar, obligarea Comisiei să îi plătească indemnizațiile pe care aceasta le consideră ca fiindu-i datorate începând cu data de 2 februarie 2005 sau, cu titlu încă mai subsidiar, începând cu data de 4 iulie 2005 și până la 31 decembrie 2005;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

I — Cadrul juridic

- 2 Decizia C(2002) 1559 a Comisiei din 30 aprilie 2002 de stabilire a normelor privind expertii naționali detașați pe lângă serviciile Comisiei, astfel cum a fost modificată prin Decizia C(2003) 406 din 31 ianuarie 2003 (denumită în continuare „Decizia END”), prevedea la articolul 1 alineatele (1) și (2):

„(1) Prezentele norme se aplică experților naționali detașați [denumiți în continuare «END»] pe lângă Comisie [...] de către o administrație publică națională, regională sau locală. [...]

(2) Persoanele cărora li se aplică prezentele norme rămân în serviciul angajatorului acestora pe perioada detașării și continuă să fie plătite de acest angajator.”

- 3 Conform articolului 17 alineatul (1) din Decizia END:

„END are dreptul, pe durata detașării, la o diurnă. Dacă distanța dintre locul de recrutare și locul de detașare este egală sau mai mică de 150 de km, diurna este de 26,78 euro. Aceasta este de 107,10 euro în cazul în care această distanță este mai mare de 150 de km.”

- 4 Articolul 17 alineatul (2) din Decizia END prevedea acordarea unei indemnizații lunare al cărei quantum este în funcție de distanța dintre locul de reședință și locul de detașare.

- 5 Articolul 20 de la Decizia END avea următorul conținut:

„(1) În scopul aplicării prezentelor norme, este considerat drept loc de reședință locul în care END își exercita funcțiile pentru angajatorul său imediat înainte de detașare. Locul de repartizare este locul în care se află serviciul Comisiei la care este repartizat END. Aceste locuri sunt menționate în schimbul de scrisori prevăzut la articolul 1 alineatul (5).

[...]

(3) Locul de reședință este prezumat a fi locul de detașare [în următoarele cazuri]:

[...]

(b) dacă, la momentul cererii de detașare a Comisiei, locul de detașare este locul de reședință principal al soțului sau al copilului (copiilor) care se află în întreținerea END.

În acest scop, END care are reședința la o distanță egală sau mai mică de 150 de km de locul de detașare este considerat ca având reședința în acest loc.”

- 6 Decizia END a fost ulterior modificată prin Deciziile Comisiei C(2004) 577 din 27 februarie 2004, C(2005) 872 din 22 martie 2005 și C(2005) 3608 din 21 septembrie 2005. Aceasta a fost abrogată prin Decizia C(2006) 2033 a Comisiei din 1 iunie 2006 de stabilire a normelor privind experții naționali detașați pe lângă serviciile Comisiei.

II — Situația de fapt

- 7 Situația de fapt este expusă după cum urmează la punctele 6-13 din hotărârea atacată:

„6 Reclamanta, doamna Claudia Gualtieri, magistrat în Italia, a lucrat pe lângă Comisie în calitate de END din 1 ianuarie 2004 până la 31 decembrie 2005.

- 7 După ce a primit din partea Reprezentanței Permanente a Republicii Italiene pe lângă Uniunea Europeană documentele necesare pentru detașare, Comisia a adresat reprezentantului permanent o scrisoare, primită de destinatar la 11 noiembrie 2003, prin care îl informa că dispozițiile [Deciziei END] ar fi aplicabile reclamantei și că aceasta ar primi, în consecință, o diurnă de 107,10 euro, precum și, în condițiile prevăzute la articolul 17 din această decizie, o indemnizație lunară de 321,30 euro.

- 8 La câteva zile după intrarea în funcție a reclamantei în calitate de END, Direcția Generală Personal și Administrație, prin scrisoarea din 9 ianuarie 2004, a informat Reprezentanța Permanentă a Republicii Italiene că reclamanta nu ar primi decât o diurnă de 26,78 euro în loc de 107,10 euro anunțați anterior, întrucât Bruxelles era locul de reședință al soțului acesteia în sensul articolului 20 alineatul (3) din Decizia END.

- 9 Începând cu 2 februarie 2005, reclamanta a trăit separat de soțul său și și-a schimbat domiciliul la o nouă adresă în Bruxelles. [...] Actul de divorț, întocmit de comun acord în temeiul dreptului belgian, a fost depus la tribunal de première instance din Bruxelles la 4 iulie 2005 și a fost urmat de o hotărâre pronunțată la 13 ianuarie 2006.

- 10 Prin cererea introdusă la 6 iulie 2005, reclamanta, referindu-se la separarea dintre ea și soțul său, a solicitat Comisiei plata diurnei de 107,10 euro și a indemnizației lunare pe care le considera ca fiindu-i datorate cel puțin din 2 februarie 2005.

- 11 La 5 septembrie 2005, Comisia a respins această cerere, întemeindu-se pe argumentul că locul de reședință al reclamantei, în sensul articolului 20 alineatul (3) litera (b) din Decizia END, fusese stabilit la Bruxelles cu ocazia cererii sale de detașare.

- 12 Prin nota din 17 octombrie 2005, reclamanta a introdus o reclamație în temeiul articolului 27 din Decizia END, astfel cum a fost modificată prin Decizia C(2005) 872 [a Comisiei] din 22 martie 2005.

- 13 Prin decizia din 30 ianuarie 2006, Comisia a considerat că reclamația fusese introdusă în temeiul articolului 90 alineatul (2) din Statutul funcționarilor

Comunităților Europene, dar a respins-o, întemeindu-se în special pe împrejurarea că «locul de recrutare [fiind] stabilit la locul de reședință al persoanei în cauză cu ocazia cererii de detașare [pe lângă] Comisie, nu e[ra] necesar [să se reconsidere] această decizie ca urmare a eventualelor schimbări ale împrejurărilor personale [ale persoanei în cauză]». [...]"

III — Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

- 8 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului Funcției Publice la 30 aprilie 2006, recurenta a formulat o acțiune având ca obiect admiterea concluziilor formulate la punctul 1 din prezenta hotărâre.

- 9 Prin Ordonanța din 9 octombrie 2006, Tribunalul Funcției Publice (Camera întâi) a considerat că reclamanta, în calitatea sa de END, nu era un agent al Comunităților Europene în sensul articolului 236 CE. În consecință, acesta a declarat că nu este competent *ratione personae* pentru a se pronunța asupra acțiunii și, în temeiul articolului 8 alineatul (2) din anexa I la Statutul Curții de Justiție, a trimis cauza Tribunalului spre judecare.

- 10 După ce a subliniat că, potrivit Comisiei, acțiunea ar fi admisibilă numai în măsura în care urmărește să obțină anularea deciziei din 30 ianuarie 2006 și privește refuzarea plății integrale a indemnizațiilor de subzistență în sensul articolului 17 din Decizia END aferente perioadei cuprinse între 17 august și 31 decembrie 2005 (sau între 6 mai și 31 decembrie 2005), Tribunalul a considerat oportun, pentru celeritatea procedurii, să se pronunțe de la bun început asupra aspectelor de fond și să respingă acțiunea pe fond, aceasta scutindu-l de a examina aspectele privind admisibilitatea acțiunii.

- 11 Tribunalul a respins mai întâi primul motiv al reclamantei privind încălcarea principiului egalității de tratament în aplicarea Deciziei END.
- 12 Astfel, ca răspuns la argumentul reclamantei, potrivit căruia, refuzând să îi plătească, după separarea sa, valoarea integrală a indemnizațiilor prevăzute la articolul 17 din Decizia END, pentru motivul că, la momentul cererii de detașare, aceasta era căsătorită cu o persoană cu reședința în Bruxelles, Comisia ar fi încălcat articolul 141 CE, Tribunalul a arătat, la punctul 29 din hotărârea atacată, că Decizia END nu operează nicio distincție între END de sex masculin și END de sex feminin și că aplicarea acesteia nu poate fi la originea vreunei discriminări pe motiv de sex.
- 13 La punctul 30 din hotărârea atacată, Tribunalul a hotărât că, în plus și în orice caz, indemnizațiile în cauză nu constituie o remunerație, astfel precum chiar reclamanta a admis de altfel în cadrul ședinței.
- 14 La punctul 31 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins argumentul reclamantei privind încălcarea principiului egalității de tratament în funcție de statutul matrimonial, considerând că „mecanismul de la articolul 20 alineatul (3) litera (b) din Decizia END se aplică o dată pentru totdeauna oricărui END, indiferent dacă este celibatar sau căsătorit” și că „[î]n mod întemeiat Comisia a considerat că reclamanta, la momentul cererii de detașare, nu făcuse obiectul unei discriminări în raport cu un END celibatar, în măsura în care statutul juridic matrimonial al reclamantei, cel de femeie măritată, era distinct de cel al unei persoane celibetare”. După ce a amintit că, „dintr-o jurisprudență constantă a Curții și a Tribunalului rezultă că, în principiu, căsătoria nu este comparabilă cu concubinajul sau cu alte situații de fapt, întrucât una dintre caracteristicile esențiale ale căsătoriei este că creează obligații juridice specifice, diferite de cele ale oricărui alt statut”, Tribunalul, în plus, a subliniat că, „potrivit înscrisurilor din dosar, reclamanta a rămas căsătorită pe toată durata detașării sale, întrucât divorțul nu a fost pronunțat decât în ianuarie 2006”.

- 15 Ulterior, Tribunalul a examinat al doilea motiv al reclamantei, întemeiat pe excepția de ilegalitate a articolului 20 alineatul (3) litera (b) din Decizia END, invocată în temeiul articolului 241 CE. Tribunalul a respins această excepție, subliniind, la punctele 36 și 37 din hotărârea atacată, că reclamanta s-a limitat să enunțe motivul menționat foarte abstract în înscrisurile sale, fără a indica precis în ce constă încălcarea principiului egalității pe care o invocă și fără a dezvolta mai mult acest motiv în cadrul ședinței, iar aceasta în pofida invitației în acest sens adresate de Tribunal.
- 16 În sfârșit, Tribunalul a respins al treilea motiv al reclamantei, întemeiat pe încălcarea de către Comisie a principiului protecției încrederii legitime, subliniind la punctele 42 și 43 din hotărârea atacată că indicațiile date de Comisie reclamantei, prin intermediul Reprezentanței Permanente a Republicii Italiene, erau contrare însuși modului de redactare a Deciziei END și nu luau în considerare statutul reclamantei, și anume cel de femeie căsătorită cu o persoană cu reședința la locul de detașare la momentul cererii de detașare. Tribunalul a amintit că Decizia END era anexată la scrisorile adresate reclamantei și a considerat, în plus, că aceasta, magistrat în activitate, era în măsură să evalueze contextul juridic și de fapt al situației.

IV — Concluziile părților în fața Curții

- 17 Prin recursul formulat, reclamanta solicită Curții:

— anularea, în tot sau în parte, a hotărârii atacate;

— admiterea, în tot sau în parte, a cererilor și a concluziilor prezentate în primă instanță și în recurs;

- în subsidiar, trimiterea cauzei Tribunalului pentru orice decizie necesară pe fond și

 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată aferente celor două proceduri, cu compensarea totală, în consecință, a cheltuielilor aferente procedurii în primă instanță.
- 18 Comisia solicită Curții respingerea recursului și obligarea recurenteii la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri.

V — Cu privire la recurs

A — În ceea ce privește recursul în măsura în care are ca obiect anularea hotărârii atacate

- 19 În susținerea acestui capăt de cerere, recurenta invocă două motive, întemeiate pe erorile de drept și pe viciile de motivare săvârșite de Tribunal, care au condus la încălcarea principiului egalității prestațiilor de muncă, și, respectiv, pe motivarea insuficientă a respingerii excepției de ilegalitate a articolului 20 alineatul (3) litera (b) din Decizia END.
- 20 Prin scrisoarea depusă la grefa Curții la 12 octombrie 2009, reclamanta a introdus o cerere pentru a putea invoca un motiv nou, conform articolului 42 alineatul (2) și articolului 118 din Regulamentul de procedură.

1. Cu privire la cererea de invocare a unui motiv nou

a) Argumentele părților

- ²¹ Recurenta susține că, ulterior depunerii recursului, Comisia, la 12 noiembrie 2008, a adoptat Decizia C(2008) 6866 final de stabilire a normelor privind experții naționali detașați și experții naționali în formare profesională pe lângă serviciile Comisiei (denumită în continuare „Decizia END din 2008”).
- ²² Această nouă decizie aduce elemente suplimentare în sprijinul tezei susținute în recurs, potrivit căreia între END și Comisie a fost stabilit un raport de muncă ce este caracterizat printr-o legătură de subordonare, iar indemnizațiile primite de END în acest cadru au natura unor remunerații. În plus, Decizia END din 2008 nu mai conține o dispoziție care să prevadă reducerea diurnei în ipoteza în care, la momentul cererii de detașare, locul de detașare este același cu locul reședinței principale a soțului sau a copiilor aflați în întreținerea END.
- ²³ Comisia, care a fost invitată, conform articolului 42 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul de procedură, să răspundă motivului invocat de recurentă, consideră că cererea de prezentare a unui motiv nou este inadmisibilă, Curtea neputând aprecia recursul decât în funcție de situația de fapt și de drept luată în considerare de Tribunal. În plus, dacă recurenta ar aprecia că adoptarea Deciziei END din 2008 ar fi pertinentă pentru aprecierea cauzei sale în fața Tribunalului, aceasta ar fi trebuit să prezinte o cerere de revizuire Tribunalului, conform articolului 44 din Statutul Curții de Justiție, precum și articolelor 125 și 126 din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

²⁴ În subsidiar, Comisia susține că articolul 42 din Regulamentul de procedură ar trebui să fie interpretat în sensul că cuprinde o condiție implicită în ceea ce privește caracterul pertinent al elementului invocat. Or, Decizia END din 2008 nu poate să aibă nicio consecință asupra situației constituite prin Decizia END, adoptată în 2002. În plus, argumentarea recurenței ar lipsi în fapt, întrucât Decizia END din 2008 ar menține integral distincția dintre END, pe de o parte, și funcționarii și agenții Comisiei, pe de altă parte.

b) Aprecierea Curții

²⁵ Articolul 42 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul de procedură al Curții, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din regulamentul menționat, prevede că, pe parcursul procesului, invocarea de motive noi este interzisă, cu excepția cazului în care acestea se bazează pe elemente de fapt și de drept care au apărut în cursul procedurii.

²⁶ În speță, motivul întemeiat pe adoptarea Deciziei END din 2008, intervenită în cursul procedurii în fața Curții, este, în orice caz, inoperant, în măsura în care legalitatea unui act comunitar trebuie apreciată în funcție de elementele de fapt și de drept care existau la data adoptării actului (a se vedea Hotărârea din 7 februarie 1979, Franța/Comisia, 15/76 și 16/76, Rec., p. 321, punctul 7, Hotărârea din 17 mai 2001, IECC/Comisia, C-449/98 P, Rec., p. I-3875, punctul 87, precum și Hotărârea din 22 decembrie 2008, Centeno Mediavilla și alții/Comisia, C-443/07 P, Rep., p. I-10945, punctele 110 și 111).

²⁷ Astfel, Decizia END din 2008, care a intrat în vigoare abia la 1 ianuarie 2009, nu constituie o reglementare aplicabilă perioadei de detașare a reclamantei. Prin urmare, această decizie nu constituie un element pertinent în cadrul examinării recursului împotriva hotărârii atacate prin care Tribunalul a efectuat aprecierea legalității deciziilor Comisiei privind această detașare.

2. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe nerespectarea principiului egalității

28 Primul motiv al recurenței este împărțit în patru aspecte.

a) Cu privire la primul aspect al primului motiv

i) Argumentele părților

29 Prin intermediul primului aspect al primului motiv, recurența reproșează Tribunalului că a încălcat obligația de motivare, întrucât nu s-a pronunțat asupra poziției juridice a END, deși a fost invocată în fața acestuia.

30 Recurența susține în plus că legătura de subordonare în raportul de muncă dintre Comisie și END nu poate fi pusă la îndoială, întrucât legătura pe care END o întreține cu administrația sa de origine trebuia să fie considerată ca fiind suspendată în cursul perioadei de detașare. END ar fi pe deplin integrată în organizarea Comisiei și și-ar exercita funcțiile în beneficiul exclusiv al acesteia.

31 Potrivit Comisiei, primul aspect al primului motiv este inadmisibil. Pe de o parte, teza recurenței, potrivit căreia aceasta ar fi trebuit să fie considerată un agent al Comisiei, implică în mod necesar punerea în discuție a legitimității ansamblului Deciziei END și, în special, a dispozițiilor care stabilesc că END rămâne legată de angajatorul său de origine. Or, aceste dispoziții nu fuseseră contestate în cadrul procedurii în primă instanță. Pe de altă parte, nu s-ar fi solicitat Tribunalului să se pronunțe asupra calificării juridice a statutului profesional al END în raport cu Comisia.

32 În subsidiar, Comisia apreciază că primul aspect al primului motiv este inoperant, dat fiind că nu este necesar să se cunoască dacă un END este un agent al Comisiei pentru a determina dacă articolul 20 alineatul (3) litera (b) din Decizia END sau modul în care acest articol a fost aplicat constituie o încălcare a articolului 141 CE sau a principiului general al nediscriminării.

ii) Aprecierea Curții

33 În ceea ce privește prima excepție de inadmisibilitate invocată de Comisie, trebuie să se constate că, prin intermediul primului aspect al primului motiv, recurenta pune în discuție eroarea de motivare a Tribunalului, în măsura în care acesta nu a răspuns argumentelor pe care aceasta le-a invocat referitoare la statutul juridic al END, iar nu legitimitatea Deciziei END. În consecință, această excepție de inadmisibilitate trebuie respinsă.

34 În măsura în care Comisia invocă, în al doilea rând, inadmisibilitatea primului aspect al primului motiv, întrucât nu s-ar fi solicitat Tribunalului să se pronunțe asupra statutului juridic al END, trebuie să se sublinieze că din memoriul în replică depus de recurentă în fața Tribunalului rezultă că argumentele referitoare la statutul juridic al END au fost invocate în fața acestuia.

35 Desigur, potrivit articolului 48 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul de procedură al Tribunalului, pe parcursul procesului, invocarea de motive noi este interzisă, cu excepția cazului în care acestea se bazează pe elemente de fapt și de drept care au apărut în cursul procedurii.

36 Trebuie totuși să se constate că, dacă recurenta a invocat argumentele referitoare la statutul juridic al END numai în stadiul replicii, aceasta trebuia să răspundă la

teza Comisiei cuprinsă în memoriul în apărare al acesteia din urmă, potrivit căreia indemnizațiile nu puteau fi calificate drept remunerație, dat fiind că Comisia nu este angajatorul END. Cu alte cuvinte, recurenta trebuia să demonstreze că raportul de muncă între părți este caracterizat de existența unei legături de subordonare între acestea și că, în consecință, indemnizațiile primite de END trebuie să fie privite drept remunerații în sensul articolului 141 CE.

³⁷ Astfel, argumentele referitoare la statutul juridic al END pot fi considerate o amplificare a motivului invocat de aceasta în fața Tribunalului referitor la încălcarea principiului egalității în aplicarea Deciziei END. Or, rezultă din jurisprudență că un motiv care constituie dezvoltarea unui motiv enunțat anterior, direct sau implicit, în cererea introductivă de instanță trebuie considerat admisibil (a se vedea în special Hotărârea din 19 mai 1983, Verros/Parlamentul European, 306/81, Rec., p. 1755, punctul 9, Hotărârea din 26 aprilie 2007, Alcon/OAPI, C-412/05 P, Rep., p. I-3569, punctele 38-40, și Hotărârea din 17 iulie 2008, Campoli/Comisia, C-71/07 P, Rep., p. I-5887, punctul 63).

³⁸ În consecință, Comisia nu poate afirma că Tribunalul nu a fost sesizat cu privire la aspectul calificării juridice a statutului profesional al END în raport cu Comisia. Prin urmare, a doua excepție de inadmisibilitate trebuie de asemenea respinsă.

³⁹ În ceea ce privește fondul, trebuie amintit că problema dacă motivarea unei hotărâri a Tribunalului este contradictorie sau insuficientă reprezintă o problemă de drept care poate fi invocată, ca atare, în cadrul unui recurs (a se vedea în special Hotărârea din 11 ianuarie 2007, Technische Glaswerke Ilmenau/Comisia, C-404/04 P, punctul 90, precum și Hotărârea din 9 septembrie 2008, FIAMM și FIAMM Technologies/Consiliul și Comisia, C-120/06 P și C-121/06 P, Rep., p. I-6513, punctul 90).

- 40 În cadrul recursului, controlul Curții are drept obiect, în special, să verifice dacă Tribunalul a răspuns corespunzător cerințelor legale tuturor argumentelor invocate de recurent (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 decembrie 1998, *Baustahlgewebe/Comisia*, C-185/95 P, Rec., p. I-8417, punctul 128, Hotărârea din 29 aprilie 2004, *British Sugar/Comisia*, C-359/01 P, Rec., p. I-4933, punctul 47, precum și Hotărârea din 28 iunie 2005, *Dansk Rørindustri și alții/Comisia*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, Rec., p. I-5425, punctul 244).
- 41 Cu toate acestea, astfel cum s-a pronunțat Curtea în mod repetat, obligația Tribunalului de a-și motiva deciziile nu poate fi interpretată ca implicând faptul că acesta este obligat să răspundă în detaliu la fiecare argument invocat de recurent, în special dacă argumentul nu are un caracter suficient de clar și de precis (a se vedea în special Hotărârea din 6 martie 2001, *Connolly/Comisia*, C-274/99 P, Rec., p. I-1611, punctul 121, Hotărârea din 11 septembrie 2003, *Belgia/Comisia*, C-197/99 P, Rec., p. I-8461, punctul 81, Hotărârea *Technische Glaswerke Ilmenau/Comisia*, citată anterior, punctul 90, precum și Hotărârea *FIAMM și FIAMM Technologies/Consiliul și Comisia*, citată anterior, punctul 91).
- 42 În speță, astfel cum s-a arătat la punctul 37 din prezenta hotărâre, argumentul privind statutul juridic al END a fost invocat în cadrul motivului întemeiat pe încălcarea principiului egalității, astfel cum figurează acesta la articolul 141 CE.
- 43 Or, nu se contestă că Tribunalul a răspuns la argumentul întemeiat pe încălcarea articolului 141 CE la punctul 29 din hotărârea atacată, considerând că Decizia END nu operează nicio distincție între END de sex masculin și END de sex feminin și că, prin urmare, aplicarea acestei decizii nu poate fi la originea vreunei discriminări pe motiv de sex.
- 44 În aceste condiții, aspectul privind statutul END și, în consecință, posibilitatea de a califica indemnizația primită de acesta drept remunerație nu mai era decisivă.

45 Pe de altă parte, numai cu titlu suplimentar, Tribunalul a declarat, la punctul 30 din hotărârea atacată, că, în plus și în orice caz, indemnizațiile în cauză nu constituie o remunerație.

46 În consecință, primul aspect al primului motiv trebuie înlăturat ca fiind neîntemeiat.

b) Cu privire la al doilea aspect al primului motiv

i) Argumentele părților

47 Prin intermediul celui de al doilea aspect al primului motiv, recurenta reproșează Tribunalului că a încălcat obligația de motivare și că a săvârșit o eroare de drept statuând, la punctul 30 din hotărârea atacată, că „[î]n plus și în orice caz, astfel precum chiar reclamanta a admis de altfel în cadrul ședinței, indemnizațiile în cauză nu constituie o remunerație”.

48 În primul rând, recurenta a adoptat o poziție mai nuanțată, subliniind că, deși conținutul articolului 17 alineatul (9) din Decizia C(2006) 2033 prevede că indemnizațiile nu trebuie să fie considerate ca fiind remunerații, nu se poate exclude totuși ca acestea să aibă, cel puțin în parte, o astfel de natură.

49 În al doilea rând, Tribunalul ar fi admis că indemnizațiile nu au aceeași natură precum remunerațiile, iar aceasta fără a efectua aprofundările necesare și fără a ține seama

de alte dispoziții juridice, în special de articolul 141 alineatul (2) CE, de articolul 63 alineatul (3) din Statutul funcționarilor Comunităților Europene sau de articolul 19 din Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Comunităților Europene.

- 50 Comisia susține, în primul rând, că aspectul privind declarațiile recurente în cadrul ședinței constituie un aspect de fapt care nu poate fi pus în discuție în cadrul unui recurs, fără a susține o denaturare a faptelor. Or, o astfel de denaturare nu ar fi fost nici invocată, nici dovedită, argumentul privind caracterul incomplet al declarațiilor cuprinse în hotărârea atacată neavând o astfel de aplicabilitate.
- 51 În al doilea rând, recurenta a recunoscut în mod expres, la punctul 77 din recurs, că a efectuat declarația prevăzută la punctul 30 din hotărârea atacată potrivit căreia aceasta a admis ea însăși, în cadrul ședinței, că indemnizațiile în cauză nu constituiau o remunerație. Argumentele recurente în această privință ar demonstra că aceasta din urmă nu a atribuit o valoare semnificativă la ceea ce a admis în fața Tribunalului și ar fi prezentat celelalte comentarii ale sale cu titlu de simple ipoteze.

ii) Aprecierea Curții

- 52 Trebuie să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, motivele îndreptate împotriva motivelor suplimentare ale unei decizii a Tribunalului nu pot determina anularea acestei decizii și sunt, așadar, neoperante (Hotărârea Dansk Rørindustri și alții/Comisia, citată anterior, punctul 148, precum și Ordonanța din 23 februarie 2006, Piau/Comisia, C-171/05 P, punctul 86, și Ordonanța din 9 martie 2007, Schneider Electric/Comisia, C-188/06 P, punctul 64).

53 Or, astfel cum s-a menționat la punctul 45 din prezenta hotărâre, Tribunalul, la punctul 30 din hotărârea atacată, a efectuat constatarea pusă în discuție de recurentă cu titlu suplimentar în raport cu ceea ce a declarat la punctul 29 din hotărârea menționată. Aceasta reiese de asemenea din folosirea termenilor „în plus” la începutul punctului 30 menționat.

54 Prin urmare, al doilea aspect al primului motiv pare a fi îndreptat împotriva unui motiv suplimentar al hotărârii atacate și, prin urmare, chiar dacă este considerat întemeiat, acesta nu este de natură să determine anularea acestei hotărâri.

55 În consecință, al doilea aspect al primului motiv trebuie înlăturat ca fiind inoperant.

c) Cu privire la al treilea aspect al primului motiv

i) Argumentele părților

56 Prin intermediul celui de al treilea aspect al primului motiv, recurenta reproșează Tribunalului, pe de o parte, că a examinat existența unei discriminări în funcție de sex, în condițiile în care aceasta nu ar fi invocat o astfel de discriminare, ci ar fi încercat să demonstreze, amintind ansamblul dispozițiilor în vigoare, existența unui principiu general de drept comunitar potrivit căruia pentru prestații de muncă identice remunerațiile trebuie să fie identice.

- 57 Pe de altă parte, interpretarea adoptată de Tribunal ar conduce la o discriminare în raport cu familia legală, întrucât numai uniunile matrimoniale, iar nu uniunile de fapt, indiferent care ar fi gradul lor de stabilitate în timp, ar fi avute în vedere.
- 58 Or, în primul rând, statutul matrimonial nu ar fi suficient pentru a justifica diferența de tratament operată. Ar fi necesar, dimpotrivă, să se ia în considerare situația efectivă a fiecărui cuplu, situație care ar fi aceeași pentru cuplurile căsătorite și pentru cele care trăiesc în uniune de fapt, întrucât, în ambele cazuri, ar exista o susținere economică reciprocă și solidară, precum și o contribuție paritară la plata cheltuielilor legate de viața în comun.
- 59 În al doilea rând, ar exista în prezent o puternică tendință de asimilare a uniunii de fapt căsătoriei în legislația diferitelor state membre. În consecință, jurisprudența Curții, care nu admite egalitatea între căsătorie și uniunea de fapt, ar trebui revăzută, cel puțin în domeniul dreptului muncii, în lumina normelor de drept comunitar, în special a articolului 1d alineatul (1) al doilea paragraf din Statutul funcționarilor Comunităților Europene și ținând seama de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care ar recunoaște beneficiul protecției vieții de familie, prevăzută la articolul 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, inclusiv familiilor de fapt.
- 60 În al treilea rând, caracterul discriminatoriu al diferențierii remunerației întemeiate pe statutul matrimonial ar rezulta din faptul că atunci când un END se căsătorește după intrarea sa în serviciu cu o persoană rezidentă în Bruxelles sau atunci când soțul unui END, ulterior detașării acestuia, își deplasează locul de reședință la Bruxelles, Comisia nu reduce indemnizațiile.

- 61 În sfârșit, în al patrulea rând, recurenta încearcă să conteste incoerența poziției apărute de Comisie în fața Tribunalului, în măsura în care această instituție ar fi menționat că statutul matrimonial al END era singurul criteriu real și definit care putea fi luat în considerare în scopul aprecierii valorii diurnelor care trebuie plătite, întrucât ar fi contrar principiului simplificării să se examineze situațiile concrete, inclusiv situațiile uniunilor de fapt, dar, în același timp, Comisia ar fi pretins de asemenea, în mod incoerent în raport cu principiul de simplificare menționat, că recurenta ar fi trebuit să atace toate plățile lunare.
- 62 Potrivit Comisiei, în mod întemeiat, ca răspuns la trimiterea făcută de recurentă la articolul 141 CE, Tribunalul a observat că nicio discriminare pe motiv de sex nu reieșea din analiza Deciziei END.
- 63 Comisia afirmă că argumentul privind pretinsa echivalență între căsătorie și uniunile de fapt este invocat pentru prima dată în procedura de recurs și că ar trebui, din acest motiv, să fie declarat inadmisibil.
- 64 În plus, deși importanța principiului identității remunerației pentru prestații de muncă echivalente trebuie în mod evident recunoscută, acest principiu nu este pertinent în speță și nu a fost încălcat prin hotărârea atacată. În orice caz, asimilarea dintre căsătorie și uniunile de fapt în cadrul sistemului indemnizațiilor acordate END ar avea drept unic efect să extindă și la END care trăiesc în uniuni de fapt prezumția care stă la baza articolului 20 alineatul (3) litera (b) din Decizia END, potrivit căreia un END este confruntat cu inconveniente mai puțin importante atunci când este căsătorit cu o persoană ce are reședința la locul de detașare, și, prin urmare, să le acorde de asemenea indemnizații reduse.

- 65 În plus, faptul că, în anumite dispoziții din ordinea juridică comunitară, uniunile legale sunt în mod expres asimilate uniunilor de fapt nu ar determina nicio obligație generalizată de a proceda la o astfel de asimilare, în special atunci când motivele unei astfel de asimilări în dispozițiile menționate, în special protecția vieții de familie, sunt străine temeiului indemnizațiilor prevăzute la articolul 17 din Decizia END.
- 66 Comisia arată că, atunci când un regim este întemeiat pe criterii concrete și precise, aplicate în mod obiectiv, existența unor situații marginale ar fi acceptabilă în măsura în care pot fi invocate elemente mai importante, precum utilizarea rațională a resurselor Comunității și, în speță, ușurarea sarcinii birocratice pentru Comisie în ceea ce privește persoanele detașate temporar de administrațiile naționale.

ii) Aprecierea Curții

- 67 În ceea ce privește argumentul potrivit căruia Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept examinând existența unei discriminări pe motiv de sex, trebuie să se observe că, astfel cum reiese de asemenea din cuprinsul punctului 22 din cererea de recurs, recurenta a invocat în mod expres în fața Tribunalului încălcarea articolului 141 CE. Or, această dispoziție reprezintă o modalitate specifică de materializare a principiului general al egalității sexelor (a se vedea Hotărârea din 11 septembrie 2007, Lindorfer/Consiliul, C-227/04 P, Rep., p. I-6767, punctul 50).
- 68 Așadar, în mod întemeiat Tribunalul a examinat dacă aplicarea Deciziei END poate fi la originea unei discriminări pe motive de sex.

- 69 În ceea ce privește, în continuare, argumentul recurenței potrivit căruia interpretarea efectuată de Tribunal creează o discriminare împotriva familiei legale în raport cu uniunile de fapt, acesta trebuie să fie considerat admisibil. Astfel, pe de o parte, precum rezultă din cererea depusă în primă instanță, în special de la punctul 33 din aceasta, reclamanta a invocat comparabilitatea uniunilor legale, precum căsătoria, și a uniunilor de fapt și, pe de altă parte, Tribunal a luat în mod explicit poziție în această privință la punctul 31 din hotărârea atacată.
- 70 În această privință, trebuie să se amintească că principiul egalității de tratament sau al nediscriminării impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (Hotărârea din 10 ianuarie 2006, IATA și ELFAA, C-344/04, Rec., p. I-403, punctul 95, Hotărârea din 12 septembrie 2006, Eman și Sevinger, C-300/04, Rec., p. I-8055, punctul 57, precum și Hotărârea Lindorfer/Consiliul, citată anterior, punctul 63).
- 71 Întrucât a concluzionat, la punctul 31 din hotărârea atacată, că nu există discriminare între reclamantă, care era căsătorită la momentul cererii de detașare, și un END, care ar avea un statut de persoană celibatară, în măsura în care statutele lor matrimoniale sunt diferite, Tribunalul a validat în mod implicit criteriul statutului marital ca fiind unul dintre criteriile corecte și adecvate în scopul determinării valorii diurnei care trebuie primită.
- 72 Or, trebuie să se sublinieze că stabilirea condițiilor de acordare a indemnizațiilor END face parte din exercitarea de către Comisie a unei puteri discreționare. De asemenea, principiul nediscriminării sau al egalității de tratament nu ar fi încălcat decât în ipoteza în care articolul 20 alineatul (3) litera (b) din Decizia END ar cuprinde o diferențiere arbitrară sau vădit inadecvată în raport cu obiectivul acestei dispoziții.

- 73 În această privință, trebuie să se arate că indemnizația este plătită de Comisie, precum explică aceasta din urmă, în vederea compensării inconvenientelor și a cheltuielilor suportate de END din cauza depărtării de locul său de reședință. Articolul 20 alineatul (3) litera (b) din Decizia END se întemeiază pe o prezumție potrivit căreia un END se confruntă cu inconveniente mai puțin importante atunci când soțul său locuiește, la momentul cererii de detașare, la locul de detașare.
- 74 Recurenta nu pune în discuție această prezumție ca atare, ci consideră că statutul matrimonial nu este unicul criteriu pertinent și adecvat care poate fi luat în considerare în această privință și că o coabitare ar putea plasa membrii unei uniuni de fapt în aceeași situație precum cuplurile căsătorite.
- 75 Trebuie totuși să se sublinieze că, deși, sub anumite aspecte, uniunile de fapt și uniunile legale, precum căsătoria, pot prezenta similitudini, acestea nu pot în mod necesar să conducă la o asimilare între aceste două tipuri de uniune.
- 76 În aceste condiții, alegerea de a recurge la criteriul statutului juridic matrimonial nu rezultă a fi nici arbitrară, nici vădit inadecvată în raport cu obiectivul de reducere a indemnizațiilor plătite END, atunci când aceștia din urmă se află în situații în care este posibil să se prezume că suportă, datorită statutului lor matrimonial, cheltuieli și inconveniente mai puțin importante.
- 77 În plus, trebuie să se sublinieze că nici în fața Tribunalului, nici în fața Curții, recurenta nu a invocat în mod specific un tratament diferențiat al persoanelor căsătorite în raport cu persoanele care coabitează în cadrul unui parteneriat înregistrat și nici nu a invocat practica Comisiei în această privință.

- 78 Rezultă că Tribunalul nu a realizat o discriminare a persoanelor căsătorite în raport cu persoanele celibatate care trăiesc în uniune de fapt, validând criteriul statutului matrimonial și considerând, la punctul 31 din hotărârea atacată, că reclamanta, la momentul cererii de detașare, nu făcuse obiectul unei discriminări în raport cu un END celibatar, în măsura în care statutul său juridic de femeie căsătorită era diferit de cel al unei persoane celibatate.
- 79 În consecință, acest argument al recurente trebuie respins ca neîntemeiat.
- 80 Invocarea de către reclamantă a diferitelor situații în care indemnizația nu este redusă în urma schimbărilor ulterioare ale situației unui END nu poate pune în discuție această apreciere.
- 81 Curtea s-a pronunțat deja în sensul că, chiar dacă rezultă, în situații marginale, inconveniente cazuale ale instituirii unei reglementări generale și abstracte, nu se poate reproșa legiuitorului că a recurs la o împărțire în categorii, din moment ce aceasta nu este discriminatorie în esență în lumina obiectivului pe care îl urmărește (Hotărârea din 16 octombrie 1980, Hochstrass/Curtea de Justiție, 147/79, Rec., p. 3005, punctul 14). Aceeași concluzie se impune *a fortiori* în împrejurările în care aceste situații marginale cuprind avantaje cazuale.
- 82 Referirea de către recurentă la dispozițiile Statutului funcționarilor Comunităților Europene și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului este în această privință lipsită de relevanță.

- 83 Pe de o parte, Curtea a amintit deja că END care sunt ocupați ocazional pe lângă Comisie nu intră în domeniul de aplicare al Statutului funcționarilor Comunităților Europene (a se vedea de asemenea Hotărârea din 24 ianuarie 2008, Adam/Comisia, C-211/06 P, punctul 52).
- 84 Pe de altă parte, recurenta nu a demonstrat din ce motiv interpretarea Tribunalului ar încălca principiul protecției vieții de familie, astfel cum este garantat de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.
- 85 În sfârșit, argumentele prin care recurenta critică poziția apărată de Comisie în fața Tribunalului sunt inadmisibile. Astfel, potrivit articolului 225 CE și articolului 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție, recursul împotriva deciziilor Tribunalului se limitează la chestiuni de drept și trebuie să fie întemeiat pe motive de lipsă de competență a Tribunalului, de nerespectare a procedurii în fața Tribunalului, care aduce atingere intereselor reclamantului, sau de încălcare a dreptului comunitar de către Tribunal (a se vedea în special Ordonanța Curții din 10 mai 2001, FNAB și alții/Consiliul, C-345/00 P, Rec., p. I-3811, punctul 28 și jurisprudența citată).
- 86 Or, punând în discuție poziția apărată de Comisie în fața Tribunalului, recurenta urmărește să obțină o simplă reexaminare a cererii prezentate în fața Tribunalului, ceea ce nu intră în competența Curții (a se vedea în special Hotărârea din 4 iulie 2000, Bergaderm și Goupil/Comisia, C-352/98 P, Rec., p. I-5291, punctul 35).
- 87 În consecință, al treilea aspect al primului motiv trebuie să fie respins ca fiind în parte neîntemeiat și în parte inadmisibil.

d) Cu privire la al patrulea aspect al primului motiv

i) Argumentele părților

- 88 Prin intermediul celui de al patrulea aspect al primului motiv, prezentat în subsidiar, recurenta reproșează Tribunalului că s-a mulțumit să sublinieze, la punctul 31 din hotărârea atacată, că, potrivit înscrisurilor din dosar, reclamanta a rămas căsătorită pe toată durata detașării sale, în condițiile în care a cerut ca indemnizațiile să îi fie integral vărsate începând cu 2 februarie 2005, data separării de fapt, sau, în subsidiar, începând cu 4 iulie 2005, data de depunere a actului de divorț. Hotărârea atacată ar cuprinde astfel un viciu de motivare, întrucât nu ar lăsa să rezulte în mod clar raționamentul logic și juridic urmat de Tribunal.
- 89 În plus, necesitatea, în vederea determinării valorii indemnizațiilor datorate, de a se referi la situația END, astfel cum exista aceasta la momentul cererii de detașare, fără a ține seama de eventualele schimbări ulterioare, nu și-ar găsi confirmare în textul dispozițiilor aplicabile.
- 90 Recurenta susține că poziția Comisiei este marcată de contradicții, în măsura în care propunerea pe care a formulat-o în favoarea recurteii, și anume ca aceasta din urmă să introducă o acțiune împotriva tuturor plăților lunare, ar fi total incoerentă din cauza contradicției sale cu principiul simplificării. În plus, poziția Comisiei care constă în a refuza să controleze continuu statutul END ar fi fragilizată prin faptul, admis de aceasta din urmă, că sunt rare cazurile care se pretează la o reexaminare.
- 91 Comisia răspunde că al patrulea aspect al primului motiv este în parte inadmisibil și, în orice caz, lipsit de temei.

- 92 În primul rând, nicio motivare suplimentară nu ar trebui să fie adusă în ceea ce privește un element de fapt absolut incontestabil, și anume că nicio modificare a situației juridice a recurenteii nu a intervenit în cursul perioadei de detașare, acest element de fapt servind, în orice caz, numai pentru a susține raționamentul Tribunalului potrivit căruia recurenta nu putea să fi făcut obiectul unei discriminări în raport cu un END celibatar, întrucât era căsătorită, iar statutul juridic al unei femei măritate este diferit de cel al unei persoane celibatate.
- 93 În al doilea rând, invocând o lipsă de motivare inexistentă în speță, recurenta ar încerca în realitate să obțină o simplă reexaminare de către Curte a argumentelor deja invocate și înlăturate în primă instanță cu privire la necesitatea de a lua în considerare modificările situației personale a END survenite în cursul perioadei de detașare a acestuia.
- 94 În al treilea rând și în orice caz, articolul 20 alineatul (3) litera (b) din Decizia END ar impune să se verifice existența condiției reducerii indemnizațiilor la momentul cererii de detașare la Comisie.

ii) Aprecierea Curții

- 95 În primul rând, trebuie să se amintească faptul că, potrivit articolului 20 alineatul (3) litera (b) din Decizia END, în vederea determinării locului de reședință al END, trebuie să se rețină locul de reședință al acestuia din urmă la momentul cererii de detașare.
- 96 Prin urmare, argumentul recurenteii, care constă în a susține că poziția Tribunalului, potrivit căreia mecanismul de la articolul 20 alineatul (3) litera (b) din Decizia END

își găsește aplicarea o dată pentru totdeauna oricărui END și că momentul cererii de detașare constituie momentul de apreciere pertinent în vederea determinării locului de reședință, nu își găsește niciun temei în textul Deciziei END, este contrazis chiar de modul de redactare a articolului 20 alineatul (3) litera (b) menționat.

- 97 În al doilea rând, criticile privind încălcarea obligației de motivare de către Tribunal trebuie de asemenea să fie respinse. Astfel, întrucât Tribunalul a constatat, în mod întemeiat, că aprecierea situației unui END se efectua o dată pentru totdeauna la momentul cererii de detașare, această constatare răspundea suficient de temeinic argumentului recurenteii potrivit căruia integralitatea indemnizației trebuia să îi fie plătită începând cu momentul separării de fapt sau începând cu momentul depunerii actului de divorț. Aceste schimbări ale statutului juridic al recurenteii nu puteau, prin urmare, să fie pertinente.
- 98 De altfel, numai cu titlu suplimentar Tribunalul a subliniat că reclamanta a rămas căsătorită pe toată durata detașării sale. Or, astfel cum s-a amintit la punctul 52 din prezenta hotărâre, criticile îndreptate împotriva motivelor suplimentare ale unei decizii a Tribunalului nu ar putea determina anularea acestei decizii și sunt, așadar, inoperante.
- 99 În ceea ce privește, în al treilea rând, argumentele recurenteii prin care se urmărește să se demonstreze incoerența poziției Comisiei, este suficient să se constate că recurenta urmărește să obțină o simplă reexaminare a cererii prezentate în fața Tribunalului, ceea ce, conform jurisprudenței amintite la punctele 85 și 86 din prezenta hotărâre, nu intră în competența Curții în cadrul unui recurs.
- 100 Rezultă că al patrulea aspect al primului motiv trebuie respins ca fiind în parte neîntemeiat și în parte inadmisibil.

3. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe eroarea de drept pe care ar fi săvârșit-o Tribunalul prin respingerea excepției de ilegalitate a articolului 20 alineatul (3) litera (b) din Decizia END

a) Argumentele părților

- ¹⁰¹ Recurenta consideră că, prin respingerea ca inadmisibilă a excepției de ilegalitate, în sensul articolului 241 CE, invocată în privința articolului 20 alineatul (3) litera (b) din Decizia END, Tribunalul a săvârșit un viciu de motivare, recurenta expunând în mod detaliat și imediat comprehensibil motivele de fapt și de drept invocate în susținerea cererii sale. Aceasta ar fi indicat în cadrul ședinței, în fața Tribunalului, că excepția de ilegalitate se adăuga motivelor pe care se întemeia critica de inegalitate de tratament deja expuse. Din aceasta ar rezulta în mod clar că trimiterea la articolul 241 CE urmărea să obțină o decizie cu privire la întrebările adresate, chiar și în ipoteza unei acțiuni tardiv introduse.
- ¹⁰² Comisia susține că respingerea excepției de ilegalitate la punctele 35-37 din hotărârea atacată este motivată corespunzător.

b) Aprecierea Curții

- ¹⁰³ Potrivit titlului celui de al doilea motiv, astfel precum rezultă acesta din înscrisurile recurente, aceasta reproșează Tribunalului să a încălcat obligația de motivare, respingând excepția de ilegalitate în temeiul articolului 241 CE. Cu toate acestea, din cuprinsul punctelor 123-125 din prezenta acțiune rezultă că recurenta contestă în realitate temeinicia acestei respingeri. Recurenta consideră că, spre deosebire de ceea

ce a hotărât Tribunalul, cererea sa era conformă regulilor privind admisibilitatea, enunțate la punctul 35 din hotărârea atacată.

104 Curtea s-a pronunțat deja în sensul că Tribunalul este obligat să respingă drept inadmisibil un capăt de cerere care îi este prezentat în condițiile în care elementele esențiale de fapt și de drept pe care se întemeiază acest capăt de cerere nu reies în mod coerent și comprehensibil din chiar textul cererii, lipsa unor astfel de elemente în cerere neputând fi compensată prin prezentarea lor în cadrul ședinței (a se vedea Hotărârea din 18 iulie 2006, Rossi/OAPI, C-214/05 P, Rec., p. I-7057, punctul 37).

105 În speță, la punctul 36 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că reclamanta s-a limitat să enunțe motivul întemeiat pe excepția de ilegalitate în mod foarte abstract în înscrisurile sale, fără a indica în mod precis în ce constă încălcarea principiului egalității pe care o pretinde.

106 Or, recurenta nu a înaintat în fața Curții niciun argument de natură să demonstreze că, spre deosebire de ceea ce a hotărât Tribunalul, cererea prezentată acestuia ar fi cuprins elemente precise de fapt și de drept în susținerea excepției de ilegalitate invocate, informația enunțată în cadrul ședinței, potrivit căreia elementele de fapt și de drept pe care se întemeiază primul motiv ar reprezenta și temeiul excepției de ilegalitate, nefiind pertinentă în această privință, astfel cum rezultă din jurisprudența amintită la punctul 104 din prezenta hotărâre.

107 În consecință, Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept, iar al doilea motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

B — *În ceea ce privește recursul în măsura în care are ca obiect obligarea la plata cheltuielilor de judecată*

1. Argumentele părților

- ¹⁰⁸ Potrivit recurenței, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept și un viciu de motivare obligând-o la plata cheltuielilor efectuate de Comisie. Astfel, pe de o parte, întrucât END trebuie considerat un angajat al Comisiei, dispoziția generală de la articolul 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului nu era aplicabil în speță și, pe de altă parte, deși această problemă a fost expres invocată, Tribunalul nu ar fi furnizat motivele pentru care poziția juridică a END nu este identică sau asimilabilă cu cea a funcționarilor și a agenților.
- ¹⁰⁹ În plus, noutatea și complexitatea juridică a problemelor ridicate, precum și comportamentul adoptat în mod durabil de Comisie ar constitui motive excepționale care ar fi trebuit să determine Tribunalul, în temeiul articolului 87 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul de procedură al acestuia, să oblige Comisia să suporte propriile cheltuieli de judecată.
- ¹¹⁰ Comisia susține că, întrucât recurenta era un END, a cărui situație este clar diferită de cea a funcționarilor și a agenților Comisiei, litigiul intra în domeniul de aplicare al articolului 230 CE și, prin urmare, dispozițiile privind cheltuielile în cauzele referitoare la funcționarii sau la agenții Comisiei nu se aplicau. În plus, din litigiul menționat nu rezulta niciun motiv excepțional care să încurajeze Tribunal să repartizeze sau să compenseze cheltuielile.

2. Aprecierea Curții

- 111 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 58 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție, „recursul nu poate privi exclusiv taxele și cheltuielile de judecată”. În plus, potrivit unei jurisprudențe constante, în ipoteza în care toate celelalte motive ale unui recurs au fost respinse, concluziile privind pretinsa ilegalitate a deciziei Tribunalului cu privire la cheltuieli trebuie respinse ca fiind inadmisibile, în temeiul acestei dispoziții (a se vedea în special Hotărârea din 14 septembrie 1995, *Henrichs/Comisia*, C-396/93 P, Rec., p. I-2611, punctele 65 și 66, Hotărârea din 12 iulie 2001, *Comisia și Franța/TF1*, C-302/99 P și C-308/99 P, Rec., p. I-5603, punctul 31, precum și Hotărârea din 26 mai 2005, *Tralli/BCE*, C-301/02 P, Rec., p. I-4071, punctul 88).
- 112 Rezultă că, în măsura în care toate celelalte motive ale recursului formulat de recurentă sunt respinse, ultimul motiv privind repartizarea cheltuielilor trebuie să fie declarat inadmisibil.

VI — Cu privire la cheltuielile de judecată

- 113 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea doamnei Gualtieri la plata cheltuielilor de judecată, iar doamna Gualtieri a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

- 1) **Respinge recursul.**

- 2) **O obligă pe doamna Gualtieri la plata cheltuielilor de judecată.**

Semnături